

LÉTO (PROLOG)

Vanilkovou, prosím.

*Lížu rozteklý asfalt a napouštím bazén uhlím, protože
v létě je levnější. Soused krmí poledne plachetnicemi
a myslí, že s ním pohne, naiřka. Nepohne. Dřepí tu
zakousnuté do ventilku nafukovacího balonu a všechny
děti někam zdrhly.*

*Abych však předchozí uvedl na pravou míru – za dobrotu
na žebro je v tomto nečase jev výjimečný. Fláká to
i samotný ďábel: jen svléká lidi a činí jim rozkoš. Ti
provádějí podobné mezi sebou, romantické povahy při
tom trpí květomluvou.*

*Pláží pryč bruslí chlapci ulepení z šestnáctiletých
hluchavek, jejichž nektar vysáli do poslední kapky.
Lajkovat dívkám vytouženou zimnici v plus třiceti je
básníková povinnost. Vařící pes u jejich nohou má
posunutou mez výbušnosti, moucha se snaží marně.*

Jinak se nic rozmarného neděje.

- - -

Někdo tu vylil slunce. Stojím v něm jak na bitevním
poli, jako by mi do očí vmetli hrst soli a chci ten
srpen obejít, svalit se do stínu, chytit druhý dech.

Musí to být na mě pohled: pašerák upocených vizí,
karikatura baletního tanečníka s padesátkou
v batohu hopsá krajinou a kolem uší mu hvízdají
salvy střel.

Někdo tu vylil slunce a nevytřel.

Neřeknu vám k tomu víc. Už brzy ztratím vědomí,
až z rozvalin božích muk naprogramují autopilota,

až zbavený smyslů zrukulíbám větve borovic a ony
si mě sešvihají a navoní.

Nerozumné lidské dítě jsi.